

[Bernhard Baunsgaard]

Jeg ved ikke, hvor forbløffet man skal blive over, at andre ikke interesserer sig for pensionister og andre grupper, der er lidt i klemme. Den tale, som hr. Rahbæk Møller lige holdt, var vistnok den, jeg brugte for at overtale hr. Rahbæk Møller til at lade være med at lave forlig med socialdemokraterne om en nedsættelse af personfradraget, sidst vi behandlede dette forslag. Det lykkedes os bekendt dengang ikke.

Det, vi har opnået – og jeg gentager, det, vi har opnået – ved dette forlig, er en forhøjelse af personfradraget i forhold til det, socialdemokraterne havde planlagt, i modsætning til tidligere, da der blev lavet forlig med socialdemokraterne med hr. Rahbæk Møllers medvirken. Det var jo en konfirmation af det, socialdemokraterne havde planlagt. Der er de to ændringsforslag, som jeg lige skal nævne her, og de drejer sig om, hvordan vi skal indregne formueskatten. Retsforbundets ændringsforslag, der er unuanceret, siger i bemærkningerne, at man ikke vil genindføre § 11. Man må jo så slutte, at det, som retsforbundet nu foreslår, ikke går så vidt. Det er ikke korrekt. Det går på visse områder videre end den gamle § 11. Men det, der er det helt afgørende, er, at når man fastholder 70 pct., må man vide fra retsforbundets side, at det, man så freder, først og fremmest er de helt store indkomster og de helt store formuer. Sådan virkede den gamle § 11-grænse. Det er derfor, jeg hele tiden har sagt, at jeg gerne ville pille ved den. Jeg ville mene, det var rimeligt, at de helt store indkomster og de helt store formuer kom til at bidrage mere til at klare den økonomiske krise, det danske samfund er kommet ud i. Om vi skulle ende ved 75 eller ved noget andet, har jeg hele tiden stillet åbent for diskussion, men vi burde væk fra de 70 for ikke at frede netop disse mennesker med de meget store indkomster og meget store formuer. Det kommer vi nu ved forliget, og samtidig får vi pillet, så vidt jeg kan skønne, særdeles mange af de utilsigtede virkninger ud. Og jeg peger igen på, at i forliget indgår, at vi fortsætter dette arbejde, når denne samling er forbi.

Jeg skal derfor anbefale, at man vedtager forslaget, som det foreligger efter anden behandling her i salen.

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg skal i samme omfang som så mange andre beskæftige mig med ændringsforslagene, og det skal jeg gøre ganske kort ved at sige, at uanset smag i munden og sympati, så drejer dette sig om, at når der har været talt uendelig meget om, hvor nødvendig en økonomisk stramning er, så har vi svært ved at indse, at man skulle kunne lade 410.000 mennesker slippe i den ene ende og lade de formueejere, der har de største indtægter, slippe i den anden ende; så er det svært at se, hvor den økonomiske stramning overhovedet skal føres igennem her i landet, og på hvilken måde man skal gøre det rimeligt.

Så er diskussionen jo ulige, for man kan angribe det forlig, vi har indgået med regeringen på alle mulige punkter, for man kender endnu ikke lovforslaget. Lovforslaget ligger der jo ikke, og derfor ved man f. eks. ikke, hvor mange mennesker det faktisk er, der bliver ramt, og hvor mange der får en lettelse. Det er, som om de, der angriber os, vil antyde, at det kun er ganske få, der får en lettelse, og det er de mange, der bliver ramt. Jeg vil mene, at det ligger lige omvendt, og det er altså noget, vi har opnået ved forliget. Sådan var det ikke før, og regeringen kunne være kommet igennem på anden måde uden os i givet fald. Det vil jeg specielt sige til spørgsmålet om, hvorvidt vi har en sådan styrke, at vi nu kan føre de og de ting igennem.

Ja men når man fra venstres eller fra konservativ side stiller os det spørgsmål og samtidig antyder, at man selv kunne have nået meget mere, føler man så ikke et kæmpeansvar, fordi man trak sig ud af forhandlingerne i utide? Hvis man virkelig med de mange mandater, man har, kunne have nået meget, meget mere end vi med vore få, var det så ikke et helt forkert tidspunkt at gå ud af forhandlingerne på? Hvad har man forhandlet omkring disse ting? Det er jo hemmeligt for os andre. Det ved vi ikke. Tror man, at man kunne have købt disse ting af socialdemokratiet uden at betale noget andet i stedet for, f. eks. noget med en højere lejeværdi eller en værdistigningsafgift? Noget skulle der vel gives. Regeringen forærer vel ikke uden videre noget væk. Jeg gik ud fra, at forhandlingerne blev afbrudt, fordi man ikke ville afgive noget.

All right, vi er nu ved enden af alt dette, og jeg kan i hvert fald sige, at den dårlige